

**РЕЙ БРЕДЪРИ
МОМЧЕТА! ОТГЛЕЖДАЙТЕ
ГИГАНТСКИ ГЪБИ ВЪВ
ВАШИТЕ МАЗЕТА!**

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Хю Фортнъм се събуди от съботната суматоха. Остана да лежи със затворени очи, поглъщаше с наслада всеки звук.

Долу в тигана се пържеше бекон; Синтия го събуждаше с вкусотиин вместо с викове.

В другия край на коридора *Том вземаше душ.*

А чий далечен глас вече проклинаше времето и сезоните сред бръмченето на пчели и водни кончета? Госпожа Гудбоди ли? Да. Християнската великанка, извисяваща се цели шест стъпки на бос крак, невероятна градинарка, осемдесетгодишна вегетарианка и градски философ.

Той стана, откачи мрежата на прозореца и показа глава навън, за да чуе вика ѝ.

— Ето ви! Ето ви и *това!* Сега ще ви дам да се разберете! Ха!

— Щастлива събота, госпожо Гудбоди!

Старицата замръзна в облака спрей срещу насекоми, пръскан от огромно пръскало.

— Глупости! — изкрещя тя. — Какво ѝ е хубавото с всички тия зверове и досадници?

— Този път какви са? — викна ѝ Фортнъм.

— Не искам да го казвам и на свраките, но... — тя се огледа подозрително, — какво ще кажете, ако споделя, че бях в първата линия на отбраната срещу летящите чинии?

— Чудесно — отвърна Фортнъм. — Значи в близко бъдеще да очакваме редовни полети между световете.

— Вече ги има! — Тя натисна помпата и насочи спрея под живия плет. — Ето! На ви!

Той прибра глава от свежия ден; първата реакция нещо не бе така въодушевяваща, както се бе надявал. Горката госпожа Гудбоди. Неизменното въплъщение на здравия разум. А сега какво? От годинките ли е?

На вратата се звънна.

Той грабна халата и вече слизаше по стълбите, когато чу нечий глас.

— Специална доставка. Фортнъм?

В следващия момент Синтия идваше с малък пакет в ръка.

— Специална въздушна пратка за сина ти.

Том се втурна долу като стоножка.

— Еха! Това трябва да е от Невероятния парник от Великите мочурища!

— Иска ми се и аз да се вълнувам така на обикновената поща — отбеляза Фортнъм.

— Обикновена ли?! — Том скъса канапа и раздра опаковката. — Не четеш ли задните страници на „Наука и техника“? Е, ето ги и *тях*! Всички занадничаха в малката отворена кутийка.

— Тях? — попита Фортнъм.

— Горските гигантски гъби с гарантиран растеж, дето се отглеждат в мазето!

— Ох, разбира се — рече Фортнъм. — Ама че глупаво от моя страна.

— Тези дребосъци ли? — Синтия присви недоверчиво очи.

— „Баснословен растеж за двайсет и четири часа — изрецитира по памет Том. — Засадете ги в мазето...“

Фортнъм и жена му се спогледаха.

— Е, по-добре е от жаби и зелени змии — отстъпи тя.

— Разбира се, че е по-добре! — И Том хукна.

— А, Том — непринудено се обади Фортнъм.

Том спря при вратата на мазето.

— Том — рече баща му. — Следващия път и обикновена поща ще свърши работа.

— А бе — каза Том. — Направили са някаква грешка, решили са, че съм някоя едра риба. Специална въздушна пратка, кой може да си го позволи?

Вратата на мазето се затръшна.

Леко объркан, Фортнъм прегледа набързо опаковката и я пусна в кошчето. На път към кухнята отвори вратата на мазето.

Том вече бе коленичил и копаеше пръстта с малкото гребло.

Фортнъм усети лекия дъх на жена си до себе си. И тя се взираше в прохладния полумрак.

— Надявам се, че става въпрос за *гъби*. А не за... мухоморки?

Фортнъм се разсмя.

— Добра реколта, фермер!

Том вдигна глава и им махна.

Фортнъм затвори вратата, хвана жена си под ръка и я поведе към кухнята. Чувстваше се отлично.

По обед, докато пътуваше към най-близкия супермаркет, видя Роджър Уилис, познат от Ротари клуб и учител по биология в градската гимназия. Махаше енергично от тротоара.

Фортнъм отби и отвори вратата.

— Здравсти, Роджър, да те хвърля ли донякъде?

Уилис моментално скочи вътре и затръшна вратата.

— Тъкмо теб търсех. Откога се каня да ти звънна. Можеш ли да се направиш на психиатър за пет минути?

Фортнъм изгледа внимателно приятеля си и подкара мълчаливо.

— Добре. Давай.

Уилис се облегна и заразглежда ноктите си.

— Хайде просто да пообикаляме малко. Така. Добре. Ето какво искам да кажа. Нещо не е наред със света.

Фортнъм се разсмя.

— Че кога е било иначе?

— Не, не, искам да кажа... става нещо странно... нещо незабележимо.

— Госпожа Гудбоди — промърмори по-скоро на себе си Фортнъм и млъкна.

— Госпожа Гудбоди ли?

— Тази сутрин говореше нещо за летящи чинии.

— Не. — Уилис нервно захапа кокалчето на показалеца си. — Никакви чинии. Или поне според мен. Кажи ми, какво всъщност е интуицията?

— Съзнателно приемане на нещо, което дълго време е било в подсъзнанието. Само не цитирай аматьорските ми напъни! — Фортнъм отново се разсмя.

— Добре, добре! — Уилис се обърна със светнало лице. Настани се по-удобно на седалката. — Точно! Нещата се трупат, нали? В един момент ти се налага да се изплюеш, ама нямаш спомен как се е събрала слюнката. Ръцете ти са мръсни, без да знаеш как е станало. Прах пада отгоре ти всеки ден, но не я чувстваш. Но когато се натрупа достатъчно, можеш да я видиш. Мен ако питаш, именно това е интуицията. Е, каква ли прах се е трупала върху мен? Няколко метеора в небето през нощта? Шантаво време малко преди разсъмване? Не знам. Някакви цветове, миризми, начинът, по който поскръцва къщата

в три сутринта? Внезапно настръхване? Знам само, че проклетата прах се е събрала. И го разбрах съвсем ненадейно.

— Да. — Фортнъм започна да усеща безпокойство. — Но *какво точно* си разбрал?

Уилис погледна ръцете в скута си.

— Страх ме е. Не ме е страх. После отново ме е страх, посред бял ден. Ходих на лекар. Бил съм тип-топ. Нямам проблеми в семейството. Джо е чудесно момче, добър син. Дороти? Страхотна. Не ме е страх да остарее или да умра с нея.

— Късметлия.

— Остави го късмета ми. Вцепенявам се от страх, честно. За себе си, за семейството. В момента дори и за теб.

— За мен ли?

Спряха на едно празно място край супермаркета. Последва момент на пълно мълчание, през който Фортнъм се обърна и огледа изпитателно приятеля си. От гласа на Уилис внезапно го бяха побили тръпки.

— Боя се за всеки — рече Уилис. — За твоите приятели, за моите, за техните приятели и тъй нататък. Тъпа работа, а?

Уилис отвори вратата, излезе и надникна в купето.

Фортнъм усети, че трябва да каже нещо.

— Е, какво можем да направим по въпроса?

Уилям погледна нагоре към ослепителното слънце.

— Бъди нащрек — бавно каза той. — Отваряй си очите на четири. Няколко дни наблюдавай всичко.

— Всичко?

— Не използваме и половината от онова, което ни е дал Бог. Трябва да чуваме повече, да усещаме повече, да надушваме повече, да вкусваме повече. Може да има нещо в начина, по който вятърът развява онези бурени там. Или пък в отблясъците на слънцето в телефонните жици, или в пеенето на цикадите в брястовете. Трябва просто да поспрем, да погледаме и да послушаме няколко дни и нощи, а после да сравним чутото и видяното. И тогава ако ми кажеш да си затворя устата, ще го направя.

— Става — каза Фортнъм малко по-приповдигнато, отколкото се чувстваше. — Ще се оглеждам. Но как да позная нещото, когато го видя?

Уилис впери поглед в него и каза тихо:

— Ще го познаеш. Трябва да го познаеш. Иначе е свършено. С всички ни.

Фортнъм затвори вратата, без да знае какво да каже. Усети, че се изчервява от смущение. Уилям го надуши.

— Хю, мислиш ли, че съм... паднал зад борда?

— Глупости! — побърза да каже Фортнъм. — Просто си изнервен, това е. Няма да е зле да си вземеш една седмица отпуска.

Уилис кимна.

— До понеделник вечер?

— Когато кажеш. Намини.

— Надявам се да намина, Хю. Наистина се надявам.

И Уилис забърза през обраслия със сухи бурени паркинг към страничния вход на супермаркета.

Фортнъм гледаше след него и изведнъж изгуби всякакво желание да се движи. Откри, че диша много бавно и дълбоко, че преценява тишината. Облиза устните си, усети вкуса на сол. Погледна ръката си върху отворения прозорец на вратата — слънцето изгаряше златистите косъмчета. Вятърът духаше на воля из празния паркинг. Приведе се да погледне към слънцето, а то му отвърна с един тъй зашеметяващ и ослепителен блясък, че го накара да тръсне глава. Издиша. Изсмя се на глас. И потегли.

Чашата лимонада бе студена и възхитително потна. Ледът мелодично звънеше, а самата напитка бе точно толкова тръпчива и сладка на езика, колкото я харесваше. Отпи с наслада, облегна се назад в люлеещия се стол на потъналата в здрач веранда и затвори очи. Щурчетата свиреха в поляната. Синтия, която плетеше на верандата срещу него, го изгледа любопитно. Усещаше, че е напрегната.

— С какво си се захванал? — попита го най-сетне.

— Синтия, интуицията ти работи ли? — отвърна той. — Ще има ли земетресение? Ще потъне ли сушата? Ще се обяви ли война? Или само ралицата ще умре от главня?

— Задръж. Дай да видя какво ми казват костите.

Отвори очи и се загледа как Синтия затваря своите и застава неподвижно като статуя, с ръце на коленете. Накрая тя поклати глава и се усмихна.

— Не. Няма война. Нищо няма да потъне. Дори главня няма. Защо?

— Днес ми върви на вещатели на края на света. Е, двама са, но... Мрежестата врата рязко се отвори. Фортнъм подскочи, сякаш са го ударили.

— Какво...!

Том излезе на верандата с градинарски панер в ръце.

— Извинете — каза той. — Какво има, татко?

— Нищо. — Фортнъм стана, радостен, че има възможност да се раздвижи. — Това ли е реколтата?

Том пристъпи развълнувано напред.

— Част от нея. Господи, страхотно растат. Само седем часа и повечко вода. Виж какви грамадни са станали проклетиите! — Остави панера между родителите си.

Реколтата бе наистина изобилна. Стотици малки сиво-кафеникави гъби надничаха от влажната пръст.

— Проклет да съм. — Фортнъм бе силно впечатлен.

Синтия понечи да докосне панера, но неспокойно отдръпна ръка.

— Не че искам да ти развалям удоволствието, но... няма начин това да е нещо различно от гъби, нали?

Том я погледна, сякаш му бе нанесена смъртна обида.

— Какво, да не мислиш, че смятам да те натъпча с отровни гъби?

— Точно там е работата — побърза да отговори Синтия. — Как можеш да разпознаеш едните от другите?

— Като ги ядеш — отвърна Том. — Оживееш ли, значи са добри. Пукнеш ли... ще ти е все тая!

И избухна в смях. Фортнъм се развесели, но жена му трепна.

— Аз... Не ми харесват — рече тя.

— Ох, Господи. — Том гневно вдигна панера. — В тая къща все гледат да ти подложат динена кора.

И си тръгна навъсен.

— Том... — започна Фортнъм.

— Карай — рече Том. — Всеки си мисли, че ще бъде съсипан от предприемчивото си момче. Да върви по дяволите!

Фортнъм влезе вътре точно когато Том помъкна гъбите и панера надолу по стълбите. После синът му затръшна вратата на мазето и изтича през задния изход.

Фортнъм се обърна към жена си, а тя извърна поглед, явно разстроена.

— Съжалявам — каза тя. — Не знам защо, но просто *трябваше* да му го кажа. Аз...

Телефонът иззвъня. Фортнъм го изнесе навън.

— Хю? — Беше гласът на Дороти Уилис. Стори му се много остарял и уплашен. — Хю, Роджър да е случайно у вас?

— Дороти? Не, не е тук.

— Изчезнал е! Взел е всичките си дрехи от дрешника! — И се разплака.

— Спокойно, Дороти. След малко идвам.

— Трябва да помогнеш, трябва. Нещо става с него, сигурна съм — изплака тя. — Направи нещо, иначе няма да го видим жив.

Фортнъм бавно затвори. Ридането в слушалката спря. Изведнъж щурците засвириха ужасно силно. Той усети как косъмчетата на тила му настръхват едно след друго.

Космите не правят така, помисли си. Глупаво, ама че глупаво. Не го правят, не и в *истинския* живот. Просто не могат!

Но неговите го правеха — един по един.

Телените закачалки наистина бяха празни. Фортнъм ги избута с тракане по пръта, после се обърна и погледна от дрешника към Дороти Уилис и сина й Джо.

— Просто минавах и видях, че е празен — рече Джо. — Всички дрехи на татко бяха изчезнали!

— Всичко беше идеално — рече Дороти. — Живеехме чудесно. Не разбирам, не разбирам, не разбирам! — Отново заплака и скри лицето си с ръце.

Фортнъм излезе от дрешника.

— Не сте ли го чували да излиза от къщата?

— Играехме на топка отпред — каза Джо. — Татко каза, че трябва да влезе за малко. Аз обиколих къщата. И после той изчезна!

— Явно е събрал бързо нещата си и е тръгнал пеша. Не чухме пред къщата да спира такси.

Вървяха по коридора.

— Ще проверя на гарата и летището. — Фортнъм се поколеба. — Дороти, да знаеш дали някой от роднините на Роджър...

— Не, не е луд. — Тя също се поколеба. — Имам чувството, че е бил отвлечен.

Фортнъм поклати глава.

— Не ми се вярва. Би трябвало да си събере нещата, да излезе от къщата и да се срещне с похитителите си.

Дороти отвори вратата, сякаш за да пусне нощта или нощния вятър в коридора. Загледа се назад към стаите. Гласът ѝ бе блуждаещ.

— Не. Някак са успели да влязат в къщата. И са го отмъкнали под носа ни. — И след малко: — Случило се е нещо ужасно.

Фортнъм излезе в нощта сред щурците и шумолящите дървета. Вещателите си вещаят, помисли си. Госпожа Гудбоди, Роджър, а сега и жена му. *Случило се е* нещо ужасно. Но какво, за Бога? И как?

Погледна Дороти, после сина ѝ. Джо примигна, за да махне сълзите в очите си, след което бавно се обърна, тръгна по коридора и спря, хванал дръжката на вратата на мазето.

Фортнъм усети как клепачите му трепват и зениците му се разширяват, сякаш снимаше нещо, което искаше да запомни.

Джо отвори широко вратата на мазето, направи крачка напред и изчезна от полезрението му. Вратата се затвори след него.

Фортнъм понечи да заговори, но Дороти го хвана за ръка и трябваше да се обърне към нея.

— Моля те — рече тя. — Намери ми го.

Той я целуна по бузата.

— Ако е в човешките възможности.

Ако е в човешките възможности. Господи, какви ги приказваше!

Отдалечи се в лятната нощ.

Тежко вдишване, издишване, вдишване, издишване, астматично поемане на въздух, мокро кихане. Да не би някой да умираше в тъмното? Не.

Просто госпожа Гудбоди работеше късно, невидима зад живия плет, с насочена помпа и напрегащ се кокалест лакът. Противната сладникава миризма на спрея обгърна Фортнъм по пътя към къщи.

— Госпожо Гудбоди? Още ли се борите?

— По дяволите, да! — скочи гласът ѝ зад черния плет. — Листни въшки, водни буболечки, дървояди, а сега и *Marasmius oreades*. Господи, колко бързо растат!

— Какво расте бързо?

— *Marasmus oreades*, разбира се! Аз обаче съм срещу тях и смятам да победя! Ето! На ви! На!

Остави плета, задъхващата се помпа и пискливия глас. Жена му го чакаше на верандата, сякаш да го поеме от мястото, където го бе оставила Дороти преди няколко минути.

Фортнъм понечи да заговори, но вътре се раздвижи някаква сянка. Чу се скърцане. Изщрака брава.

Том изчезна в мазето.

Сякаш някой бе гръмнал пиратка в лицето му. Олюля се. Всичко стана вцепеняващо познато като в онези бълнувания, когато си спомняш всяко движение, преди да е станало, и знаеш разговорите, преди думите да са излезли от устата.

Усети се, че е зяпнал вратата на мазето. Синтия нетърпеливо го помъкна вътре.

— Какво? Том ли? О, отстъпих. Проклетите гъби означават толкова много за него. А и нали са в мазето...

— Така ли? — чу се да казва Фортнъм.

Синтия го хвана за ръката.

— Какво става с Роджър?

— Изчезнал е, да.

— Мъже, мъже, мъже — въздъхна тя.

— Не, грешиш. Виждам се с Роджър почти всеки ден през последните десет години. Когато познаваш някого толкова добре, можеш да прецениш как вървят нещата му вкъщи, дали всичко е наред, или всичко е с главата надолу. Смъртта още не е задишала във врата му. Не е хукнал уплашен след вечната си младост, не краде праскови от нечия чужда градина. Не, кълна се, не е това. Залагам и последния си долар, че Роджър...

На вратата се звънна. Куриерът се бе качил тихо на верандата и стоеше там с телеграма в ръка.

— Фортнъм?

Синтия запали лампата в коридора, докато той разкъсваше плика и разгъна листа.

Пътувам за Ню Орлиънс. Издебнах удобен момент за телеграмата. Трябва да отказвате, повтарям, да отказвате всякакви специални доставки.

Роджър

— Не разбирам — каза Синтия. — Какво иска да каже?
Но Фортнъм вече бе вдигнал телефона и завъртя шайбата.
— Централа? Свържете ме с полицията, и по-бързо!

В десет и петнайсет телефонът звънна за шести път тази вечер. Фортнъм вдигна и ахна.

— Роджър! Къде си?

— Къде съм, по дяволите! — безгрижно, почти развеселено отвърна Роджър. — Много добре знаеш къде съм, нали ти си причината за това. Би трябвало да ти се сърдя!

Фортнъм кимна на Синтия и тя забърза да вдигне втория телефон в кухнята. Той чу тихото щракане и продължи:

— Роджър, кълна се, нямам представа. Получих ти телеграмата...

— Каква телеграма? — добродушно отвърна Роджър. — Не съм пращал никакви телеграми. Пътувам си с влака на юг и изведнъж нахълтва полиция, смъкват ме в някаква затънтена дупка и сега ти звъня, за да ми се махнат от главата. Хю, ако това е някаква шега...

— Но ти направо изчезна!

— В командировка съм, ако можеш да го наречеш изчезване. Казах на Дороти, на Джо също.

— Всичко това е много объркващо, Роджър. В безопасност ли си? Да не би някой да те изнудва, да те кара насила да говориш така?

— Чувствам се отлично, здрав и свободен, не се страхувам от нищо.

— Ами предчувствията ти?

— Глупости на търкалета! Но пък много добре се представих, нали?

— И още как...

— Тогава се направи на добрия татко и ми позволи да продължа. Звънни на Дороти и й кажи, че ще се върна след пет дни. Как *е* могла

да забрави?

— Забравила е, Роджър. Е, значи ще се видим след пет дни?

— След пет дни, кълна се.

Това отново бе предразполагащият, топъл глас на приятеля му. Фортнъм поклати глава.

— Роджър — рече той, — това е най-шантавият ден в живота ми, честно. Да не би да бягаш от Дороти? Господи, на мен поне можеш да кажеш.

— Обичам я с цялото си сърце. А сега ти давам лейтенант Паркър от полицията в Риджтаун. До скоро, Хю.

— До...

Но лейтенантът вече бе взел слушалката и говореше ли, говореше. Как така ги забърквал в такива кашии? Какво ставало? За какъв се мислел? И сега какво — да задържат или да пуснат така наречения му приятел?

— Пуснете го — успя да каже Фортнъм сред пороя думи. Затвори, представи си, че чува някой да вика: „Всички да се качват“ и масивната грамада на влака поема на юг в някак ставащата все по-черна нощ.

Синтия влезе много бавно в гостната и каза:

— Чувствам се адски глупаво.

— А на мен знаеш ли какво ми е?

— Тогава кой е пратил телеграмата? И защо?

Той си наля скоч и спря в средата на стаята, загледан в чашата.

— Радвам се, че Роджър е добре — каза жена му.

— Не е — отвърна Фортнъм.

— Но ти току-що каза...

— Нищо не съм казвал. В края на краищата не можем да го смъкнем от влака, да го вържем и да го замъкнем в дома му, щом настоява, че е добре, нали така? Не. Той е пратил телеграмата, но след това е размислил. Защо, защо, защо? — Фортнъм крачеше напред-назад и отпиваше от питието си. — Защо да ни предупреждава за специалните доставки? Единствената, която сме получавали през годината, е тази на Том от сутринта... — Гласът му заглъхна.

Преди да успее да помръдне, Синтия се бе озовала до кошчето и вадеше смачканата опаковъчна кутия.

„Ню Орлиънс, Луизиана“ — гласеше печатът върху марката. Синтия вдигна поглед.

— Ню Орлиънс. Не пътува ли и Роджър натам?

В ума му изщрака брава, някаква врата се отвори и затвори. После щракна друга брава, друга врата се отвори и затвори. Замириса на влажна пръст.

Ръката му сама набра номера. След дълго чакане Дороти Уилис вдигна. Представи си я как седи сама в къщата, запалила всички лампи. Поговори тихо с нея за това-онова, после прочисти гърлото си.

— Дороти, виж какво. Знам, че звучи глупаво. През последните няколко дни да сте получавали някакви специални доставки?

Гласът ѝ бе слаб.

— Не... Не, чакай малко. Преди три дни. Но си мислех, че *знаеш!* Всички момчета от квартала са се захванали.

Фортнъм внимателно прецени думите си.

— С какво са се захванали?

— Но защо питаш? В отглеждането на гъби няма нищо лошо, нали?

Фортнъм затвори очи.

— Хю? Чуваш ли ме? — попита Дороти. — Казах, че няма нищо лошо в...

— Отглеждането на гъби ли? — най-сетне каза Фортнъм. — Да. Нищо лошо. Абсолютно нищо.

И бавно затвори.

Завесите се развяваха като воали лунна светлина. Часовникът тиктакаше. Среднощният свят изпълни стаята. Той чу ясният глас на госпожа Гудбоди от сутринта. Сякаш оттогава бяха минали милион години. Чу как Роджър смрачава деня по обед. Как провинциалните ченгета го ругаят по телефона. После отново чу Роджър, на фона на отдалечаващия се тътен на влак. И накрая гласа на госпожа Гудбоди зад живия плет.

— Господи, колко бързо растат!

— Какво расте бързо?

— *Marasmius oreades!*

Рязко отвори очи. Седна в леглото.

След минута вече бе долу и прелистваше пълния речник.

Пръстът му следеше думите.

„*Marasmius oreades* — гъба, често срещана по ливади през лятото и началото на есента...“

Затвори речника.

Излезе в нощта и запали цигара.

Един метеор блесна в небето и изгоря. Дърветата шумоляха тихо.

Вратата се затвори.

Синтия по халат застана до него.

— Не можеш да спиш ли?

— Сигурно от топлината.

— Не е топло.

— Не е, права си. Всъщност дори е студено.

Дръпна два пъти от цигарата. Заговори, без да се обръща към нея.

— Синтия, ами ако... — Изсумтя и млъкна за момент. — Ами ако Роджър е бил прав сутринта? Ами ако госпожа Гудбоди също е била права? Ами ако *наистина* се случва нещо ужасно? Като например — той кимна към обсипаното с безброй звезди небе — Земята да бъде нападната от някакви пришълци от други светове.

— Хю...

— Не, остави ме да си фантазирам.

— Няма никакво нападение, очевидно е. Иначе щяхме да забележим.

— Да кажем, че сме забелязали само наполовина, че нещо ни е разтревожило. Какво? Как биха могли да ни нападнат? По какъв начин биха го направили?

Синтия погледна към небето и понечи да каже нещо, но той продължи:

— Не, не става въпрос за метеори или летящи чинии — това са неща, които можем да видим. Какво ще кажеш за бактерии? Те също могат да дойдат от космоса, нали?

— Да, чела съм нещо по въпроса.

— Сигурно всяка секунда ни бомбардират милиарди спори, семена, прашец, вируси и какво ли не, и това е от милиони години. Дори в момента може би стоим в някакъв невидим дъжд. Пада над цялата страна, над градовете, градчетата, дори в градината ни.

— В *нашата* градина?

— Ив градината на госпожа Гудбоди. Но хора като нея винаги изскубват бурените, пръскат отрови, разкарват разните мухоморки и треви. Трудно би било извънземен живот да оцелее в големите градове. Климатът също е проблем. Най-подходящо би било на юг — Алабама, Джорджия, Луизиана. Биха могли да процъфтяват в тресавищата.

Синтия вече се смееше.

— Стига бе, да не би да вярваш, че онзи Невероятен парник от Великите мочурища или как беше там, откъдето пратиха колета на Том, е притежание и се управлява от двуметрови гъби от друга планета?

— Казано по такъв начин, наистина звучи шантаво.

— Шантаво? Смешно е! — Тя отметна развеселено глава.

— Боже мой! — възкликна той, внезапно обхванат от раздразнение. — *Нещо* става! Госпожа Гудбоди изкоренява и убива *Marasmius oreades*. А какво е *Marasmius oreades*? Вид гъби. И в същото време — убеден съм, че *ти* ще го наречеш съвпадение, — какво пристига със специална доставка? Гъби за Том! Какво *друго* се случва? Роджър се страхува, че скоро може да престане да съществува! Само часове по-късно изчезва, после ни праща телеграма и ни предупреждава какво? Да не приемаме специалната доставка за Том! Получил ли е синът на Роджър подобна пратка преди няколко дни? Да! Откъде са колетите? От Ню Орлиънс! А накъде тръгва Роджър, след като изчезва? Към Ню Орлиънс! Виждаш ли, Синтия, виждаш ли? Нямаше да се тревожа толкова, ако всички тези неща не се връзваха! Роджър, Джо, гъби, госпожа Гудбоди, колети, посоки — всичко се връзва!

Тя го гледаше — по-спокойно, но все още развеселена.

— Не се ядосвай.

— Не се ядосвам! — почти изкрещя Фортнъм. И просто не можа да продължи. Боеше се, че ако го направи, самият той ще избухне в смях, а някак не му се искаше да става така. Загледа се в съседните къщи и си помисли за тъмните мазета и съседските деца, които четяха „Наука и техника“ и масово пращаха парите си, за да отглеждат гъби. По същия начин и той като хлапе бе поръчвал разни химикали, семена, костенурки, безброй мехлеми и отвратителни мазила. В колко ли милиона американски домове растяха милиарди гъби под грижите на невинните деца?

— Хю? — Жена му го докосна по ръката. — Гъбите, дори големите, не могат да мислят, не могат да се движат, нямат ръце и крака. Как биха могли да изпълняват пощенски заявки и да „завладеят“ света? Хайде стига, дай направо да слезем долу и да видим тия ужасни чудовища!

Задърпа го към вратата. После тръгна към мазето, но той спря, поклати глава и на лицето му се изписа глуповата усмивка.

— Не, недей. Знам какво ще намерим. Ти печелиш. Всичко това са глупости. Роджър ще се върне следващата седмица и всички ще се напием заедно. Хайде, лягай си. Ще изпия чаша топло мляко и след минута се качвам.

— Така е по-добре! — Тя го целуна по бузите, щипна го и тръгна нагоре към спалнята.

Фортнъм отиде в кухнята, извади чаша, отвори хладилника и понечи да си налее мляко — и изведнъж се вцепени.

В предната редица на горната лавица имаше малка жълта купичка. Но не тя привлече вниманието му. А онова, което бе в нея.

Прясно отрязани гъби.

Остана така около половин минута, от устата му излизаше пара. После взе купичката, помириша я, усети миризмата на гъбите; излезе в коридора с купичката в ръка. Погледна нагоре. Синтия ходеше в спалнята. Понечи да ѝ викне: „Синтия, ти ли сложи това в хладилника?“, но се сдържа. Знаеше отговора. Не беше тя.

Остави купичката върху равната част на парапета и се загледа в нея. Представи си как лежи в леглото, гледа стените, отворените прозорци, гледа как лунните лъчи рисуват шарки по тавана. Чу се да казва — Синтия? И тя да отговаря — Да? А той — *Има* начин гъбите да си отгледат ръце и крака. Какво? Глупчо, какви ги говориш? И той щеше да събере кураж да продължи въпреки насмешките ѝ. Ами ако човек се замотае из блатото, събере гъби и ги *изяде*?...

Никакъв отговор от нейна страна.

Могат ли гъбите да се разпространят чрез кръвта, да достигнат до всяка клетка и да превърнат човека в... в марсианец? Ако да, нужни ли са им техни *собствени* ръце и крака? Не, щом могат да се сдобият с хора, да живеят в тях, да се превърнат в тях. Роджър е ял от гъбите на сина си. Роджър се е превърнал в „нещо друго“. Отвлякъл е самия себе си. И в един последен проблясък на здрав разум, когато е бил отново

себе си, ни е пратил телеграмата, за да ни предупреди да не приемаме специалната доставка. Онзи „Роджър“, който се обади по телефона, вече не е приятелят ни, а пленникът на онова, което е изял! Е, Синтия, как ти се струва това обяснение?

Не, отвърна въображаемата Синтия. Не става, не може, не, не...

Откъм мазето се чу съвсем слаб шепот, шумолене, движение. Фортнъм откъсна очи от купичката, отиде до вратата на мазето и долепи ухо до нея.

— Том?

Никакъв отговор.

— Том, долу ли си?

Никакъв отговор.

— Том?

След дълго мълчание гласът на Том най-сетне се обади отдолу.

— Да, татко?

— Минава полунощ — каза Фортнъм, мъчеше се да не вика. — Какво правиш в мазето?

Никакъв отговор.

— Казах...

— Грижа се за реколтата — отвърна момчето. Гласът му бе студен и слаб.

— Веднага излизай! Чуваш ли ме?

Мълчание.

— Том! Ти ли сложи гъби в хладилника? Защо си го направил?

Сигурно минаха десетина секунди, преди момчето да отговори.

— За да ги опитате с мама, естествено.

Сърцето на Фортнъм се разтуптя бясно. Трябваше да поеме три дълбоки глътки въздух, преди да продължи.

— Том? Нали не си... не си ял от тези гъби, нали?

— Странно, че питаш — отвърна Том. — Ядох. Тази вечер. Със сандвич. След вечеря. Защо?

Фортнъм хвана дръжката на вратата. Сега бе негов ред да не отговаря. Усети как коленете му се подгъват. Просто питам, искаше му се да каже, но устните му не помръднаха.

— Татко? — тихо го повика Том от мазето. — Слез долу.

Кратка пауза.

— Ела да ти покажа реколтата.

Фортнъм усети как дръжката се изплъзва от потната му длан.
Бравата щракна. Фортнъм с мъка си пое дъх.

— Татко? — тихо повика Том.

Фортнъм отвори вратата.

Мазето бе съвсем тъмно.

Протегна ръка към ключа.

Том сякаш го усети.

— Недей. Светлината не им се отразява добре.

Той отдръпна ръката си от ключа.

Преглътна. Погледна назад към стълбата, водеща към жена му.
Би трябвало да се сбогувам с нея, помисли си. Но какви ги мисля и аз!
Защо, за Бога, ми минават такива неща през главата? Няма никаква причина, нали?

Никаква.

— Том? — с престорено жизнерадостен тон рече той. — Готов или не, идвам!

Пристъпи надолу в мрака и затвори вратата след себе си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.